

Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa, miłość Boga Ojca i społeczność Ducha Świętego niech będą z Wami wszystkimi. Amen.

Powinniśmy wyruszyć, czy jeszcze chwilę pozostać? To pytanie nasuwa się czasem przy uroczystościach lub przyjęciach. I nierzadko mamy wtedy dylemat.

Wyruszyć czy pozostać? To może być też pytanie egzystencjalne, kiedy chodzi np. o to, czy opuścić swoją ojczyznę, by szukać szczęścia gdzie indziej, czy pozostać.

Wyruszyć czy pozostać? O to chodzi również w Ewangelii o krzewie winnym i latoroślach, której wysłuchaliśmy. Jednak nie w sensie alternatywy: "czy" zamienia się w "i": wyruszyć "i" pozostać.

"Ja jestem krzewem winnym, a wy jesteście latoroślami. Kto jest we mnie, a ja w nim, ten przynosi obfity owoc; a beze mnie nic uczynić nie możecie".

Ten wers jest częścią długiej rozmowy, którą Jezus ufnie prowadził ze swoimi apostołami. Te rozmowy nazywane są "mowami pożegnalnymi", bo mówią o odejściu i wyruszeniu Jezusa. Jezus nie może pozostać, musi iść dalej, do krzyża. Musi opuścić swoich przyjaciół. I właśnie na to pożegnanie ich przygotowuje.

Ale mowy pożegnalne w Ewangelii Jana są jednocześnie "mowami pozostającymi". Gwarantują miłość Jezusa ponad śmierć. Uzasadniają zasadniczą postawę chrześcijańskiej wiary, którą Tomasz Mann wyraził w prostej formułce: dla miłości nie możemy pozwolić śmierci władać naszymi myślami.

"Pozostańcie w miłości": o to chodzi w chrześcijańskiej egzystencji. Pozostańcie w miłości, tak jak Chrystus pozostał przy nas:

"A oto ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata."

Wyruszyć i pozostać. W mowach pożegnalnych występuje jedno i drugie i przygotowuje apostołów, przygotowuje nas, na życie w ufności do ducha Jezusa Chrystusa. Jest to życie w wyruszeniu, wypuszczeniu i w odejściu; a jednocześnie w pozostaniu w miłości.

Żyjemy "wyruszając pozostając" lub "pozostając wyruszając", to opisuje naszą chrześcijańską egzystencję.

II.

Wyruszyć i pozostać, to trafia też w istotę reformatorskiej wiedzy. Ruch ewangelicki rozpoczął przed pięciuset laty stawianie w wątpliwość istniejące struktury i stosunki, wyruszył, otworzył skostniałe myślenie i tradycje, aby odzyskać Jezusa Chrystusa w spotkaniu z Pismem Świętym i osobistym sumieniem wiary. Celem przecież nie był nowy kościół, lecz nowe pozostanie przy Jezusie Chrystusie. Wyruszenie i pozostanie łączą się w Reformacji. I dokładnie to wiąże nas ponad granice wyznania, w tym pozostaniemy nierozdzielnie razem: w Jezusie Chrystusie, który dla nas wszystkich jest źródłem i celem naszego istnienia.

Po dłuższym procesie dialogu i zmagania się w przededniu Jubileuszu Reformacji potwierdziło się to przekonanie, kiedy zadano sobie pytanie, czy my właściwie możemy razem świętować. Tak, możemy! Bo świętujemy (święto) Chrystusa! Skupiamy się razem na dynamicznej prapodstawie Kościoła, na Jezusie Chrystusie, który w swojej miłości zwracał się do wszystkich ludzi.

Jezus Chrystus jest (tym) pozostającym. Był pozostającym. I będzie pozostającym jako prapodstawa naszych kościołów. I tak z wdzięcznością patrzymy wstecz na wszystkie osiągnięcia, które między wyznaniem udało się zdobyć w jednoczącej sile Jezusa Chrystusa. Jesteśmy mocno przekonani o tym, że wzajemne osądy nauczania, tak jak zostały one wypowiedziane w czasie poreformacyjnym, nie mogą już dotknąć(dosł. trafić) aktualnych, dzisiejszych kościołów: doświadczenie wspólnego czytania Biblii, skupienie się na wspólnym chrzcie, wspólna etyczna odpowiedzialność za jeden wciąż globalizujący się świat: wszystko to wyróżnia ekumenię dzisiaj. Jednocześnie zdajemy sobie sprawę z tego, że są jeszcze różnice i nierozwiązane problemy. Ale podstawa się zgadza: we wszystkim obowiązuje solus Christus! Chrystus dla wszystkich! A to oznacza: bliźniego brać poważnie w swoim poznaniu Chrystusa, respektować go i w ten sposób świadczyć o jednoczącej sile Ewangelii.

W ten sposób poważnie traktujemy to, co usłyszeliśmy w Ewangelii:

"Bo beze mnie nic uczynić nie możecie".

Jeżeli stracimy Chrystusa jako pozostający horyzont naszego bycia Kościołem, to uschniemy jak winogrona urwane z winorośli.

"Ja jestem krzewem winnym, a wy jesteście latoroślami."

III.

"Kto jest we mnie, a ja w nim, ten przynosi obfity owoc."

Tych kilka słów wystarczy, aby wyjaśnić, że wiara i działanie w swojej istocie stanowią jedność i nie wolno ich rozdzielać. Wiara bez działania byłaby jak krzew winny bez owoców. A działanie bez wiary prowadziłooby do tego, że grona uschłyby, bo brakowałyby im soku do życia i nie byłyby zakorzenione. Z rozważą wybrany został obraz z krzewem winnym, bo winorośl wymaga więcej pielęgnacji, jeśli ma owocować, niż inne owoce. W szczególności sposób jest też zagrożona przez zwierzęta i choroby. Dlatego potrzebujemy zaufania, aby nie musieć wydawać owoców z samych siebie, ale by móc je rozumieć jako owoc wiary i miłości.

Ciągle na nowo możemy wyruszać do bliźniego i w świat, aby przynosić owoce.

Możemy pozostać w zaufaniu. Nie odsuwamy się, nie kapitulujemy czy stajemy się cyniczni w obliczu niepokoju na świecie. Pozostajemy. W wierze, nadziei i miłości. Cały czas obecni. Trzymamy rękę na pulsie. Również wtedy, kiedy spotykamy świat z jego ciemnej strony.

Potrzebna jest wytrwałość i odwaga, by przynosić owoce. I potrzebna jest trwała społeczność. Jeżeli nam, jako kościołom nie uda się żyć w tej pojednanej społeczności, to jak mamy tego wymagać od innych? Dlatego: pozostajemy razem i zawsze na nowo razem wyruszajmy.

Jezus Chrystus mówi:

"Ja jestem krzewem winnym, a wy jesteście latoroślami. Kto jest we mnie, a ja w nim, ten przynosi obfity owoc; a beze mnie nic uczynić nie możecie."

A pokój Boży, który przewyższa wszelki rozum, niech strzeże serc i myśli waszych w Jezusie Chrystusie. Amen.